U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2021, č. j. KRPA-314607- 11/ČJ-2021- 000022-ZSV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2022, č. j. 13 A 51/2021 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalované zamítl. Neshledal důvodnou námitku, podle které nebyly dostatečně zjištěny podmínky vycestování. Nesouhlasil ani s tím, že nebyla řádně odůvodněna možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování. Z rozhodnutí bylo zřejmé i to, že se žalovaná dostatečně zabývala individuální osobní a rodinnou situací žalobce. Za nedůvodnou považoval i námitku týkající se přiměřenosti délky zajištění.

II. Argumenty kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
[4] Stěžovatel namítal, že městský soud neposoudil správně námitku, podle které žalovaná nevyhodnotila dostatečně možnost uložení zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Poukázal k tomu na čl. 15 preambule přijímací směrnice, který zajištění podmiňuje zásadami nezbytnosti a přiměřenosti. Připomenul i skutečnost, že zde má rodinný život se svou družkou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve dle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. Nepřijatelnost kasační soud podrobně vyložil v usnesení z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí do té míry, že je povinností správního orgánu rozhodujícího o zajištění zvážit přednostně možnost použití zvláštních opatření. Pouze v případech, kdy je s ohledem na individuální situaci dotčeného cizince využití zvláštních opatření vyloučené, může správní orgán přikročit k jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, či ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40). K problematice zajištění z důvodu nevycestování z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění se podrobně vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38. V něm dovodil, že „[d]*ůvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“

[8] Městský soud v přezkoumávaném rozsudku konstatoval, že žalovaná shora citované judikaturní závěry respektovala, neboť se zabývala individuálními poměry stěžovatele, přičemž náležitým způsobem zdůvodnila, proč je v jeho případě použití zvláštních opatření vyloučeno. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Žalovaná se možností uložení zvláštních opatření podrobně zabývala (srov. str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí).

[9] Nejvyšší správní soud dále ve svém rozhodnutí ze dne 20. 1. 2022, č. j. 10 Azs 388/2021-41, uvedl, že „[u]*ložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka). Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, body 37-38)*“.

[10] Z rozhodnutí o zajištění stěžovatele v dané věci je zcela zřejmé, že žalovaná v rámci odůvodnění nemožnosti aplikace mírnějších opatření, respektive nutnosti zajištění, posoudila jak objektivní, tak subjektivní složku a konkrétně popsala a podložila přiměřenost svého rozhodnutí o správním vyhoštění, především s ohledem na závažnost a protiprávnost stěžovatelova jednání vzhledem k jeho osobním, majetkovým a rodinným poměrům. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že v protokolu o podání vysvětlení ze dne 26. 11. 2021 stěžovatel uvedl, že na území České republiky nemá žádné společenské, politické, kulturní nebo sportovní vazby a nevlastní zde žádný majetek. Uvedl pouze, že má manželku a dvě děti žijící v Německu. S ohledem i na tyto skutečnosti lze tvrzení stěžovatele o nepodloženosti a předčasnosti závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření označit za neopodstatněné. Napadené rozhodnutí bylo učiněno na základě dostupných podkladů a bylo dostatečně odůvodněné. Splňuje tak i zásadu nezbytnosti a přiměřenosti zajištění dle čl. 15 preambule přijímací směrnice. Proto Nejvyšší správní soud souhlasí se shora uvedenými závěry městského soudu.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka stěžovatele týkající se jeho rodinného života s družkou je nepřípustná, neboť ji neuplatnil v řízení před soudem, ač tak mohl učinit (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že jsou naplněny podmínky § 104a s. ř. s., jak je již shora uvedeno. Kasační stížnost pro uvedené shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[14] Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2022, č. j. 13 A 51/2021-20, ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10, věta poslední, s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10, část věty první za středníkem, s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva

spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu